

PONDĚLÍ

Rrrrrrrrrn.

Je to „hrrrrrrrrrn“ se spolknutým „h“. Taková drobnost, abych ukázal svou frustraci.

Protože starosta **odmítá** osvobodit Mika. Neudělá to **za žádných okolností**. Mike zůstane ve vězení **velmi, velmi** dlouho.

Starosta chce, aby **zaplatil** za to, co provedl. Řekl, že kdyby Mika propustil **nyní**, ostatní by si řekli, že nebude **nikdy za svoje zločiny potrestán**.

Takže tady je přehled situace: Steve je **šíleně smutný** a Mike je **ve vězení**. A my pořád **nemáme nikoho**, kdo by nás učil boji.

Rrrrrrrrrn.

...

Starosta nicméně řekl, že je připravený dát **šanci** Stevovi.

Ten se ale musí nejdřív **ukázat**. Musí předvést starostovi a stařešinům, že **se umí bít**.

Se Stevem v režimu „**deprese**“ to tak brzy nevidím.

Pff.

ÚTERÝ

Přetrpěli jsme další hodinu s Urfem. Steve je dál ponořený do temnoty. S Řízem jsme se pokusili najít způsob, jak mu **zvednout náladu**.

Řízek mu udělal koláč, Steve ho v tichosti snědl a šel si zase lehnout.

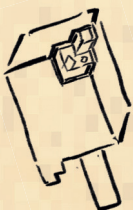
Sara a Ariel mu přinesly zmrzlinu. **Tu nejlepší** po zmrzlině s diamantovou rudou – ochucenou **slzami ďása**.

Jak se dalo čekat, řekl, že nemá s **pozemskou smetanovou zmrzlinou** vůbec nic společného.

Už **fakt** nevím, co mám dělat.

Mám pocit, že ten jeho
smutek je nakažlivý...

Ani se mi dnes nechce moc psát...

Byl to nepochybně ten nejotravnější zvuk **NA SVĚTĚ.**

Otravnější než **Maxův hlas**. Otravnější než všechna ta děcka dnes ve škole, která mi kladla **tisíc otázek** ohledně výroby, jako kdybych byl nějaký **kutilský génius**.

Bylo to **tak rozčilující**, že Steve vystartoval z postele a podíval se z okna.

„**Sakra...**“ řekl. „Zmlkne už konečně?“

„Pche, bylo to už horší. Zhruba před měsícem jeden pavouk udělal **stoličku** několika zombiím, které se pak usadily na střeše. Jakože schválně, **jen aby nás našťvaly.**“

„To snad není pravda... A to musíte snášet **každou noc?**“

„Skoro každou noc.“

Slezl jsem z postele.

„Když tady **nekvičí** pavouci, **vrčí** tady zombie. A když to nejsou zombie, lezou tady slizouni. **Vítej v mém světě.**“

A přesně v tom okamžiku jsem dostal **geniální nápad**.

„Je to i tvůj svět, víš? Takhle to bude **každíčkou** noc, pokud nenajdeme způsob, jak moby **vyhnat**. Nahnat jim **takový strach**, že se už neodváží vylézt z temných jeskyní, odkud se objevili.“

A zabralo to.
Jako nějaké kouzlo.

Steve si **povzdechl**. **Svěsil** ramena a zíral do země. **Dlouho.**

Potom zvedl svůj dřevěný meč a vyšel z místnosti.

O něco později **ten randál přestal**. Protože pavouk slyšel, jak jde k němu?

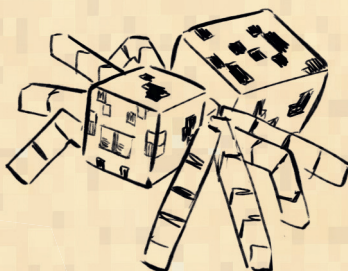
Skvik?

šššššššššš-íííííí!

Prásk.

íííííííííí!!!

Třísk, prásk!

A pak **už nic**. **Ticho.** Když se Steve vrátil, skoro se **usmíval**.

„To je fajn, když to přestane.“

Bylo na čase, abych **konal**. Věděl jsem, že by bylo dobré využít jeho **dobré nálady**, a promluvil jsem si s ním o hodinách boje.

„Takže... mohl bys být náš učitel, ne?“

„Jo... Uváznu tady, ne? Stejně nemůžu nic dělat... Tak můžu být aspoň trochu **užitečný**.“

„**Už bylo na čase**,“ pomyslel jsem si.

Steve je zase **normální**. Ale pořád je tu ještě jeden maličký problém...

„Teď je potřeba **přesvědčit starostu**.“

Vrhl na mě **podivný** pohled.

„A jak přesně to mám provést?“

„Starosta říkal, že stačí, když **podáš důkazy**. Nechce, aby po **noobovi** převzal štafetu další **noob**.“

„Chápu. Řekni stařešinům, ať se shromáždí zítra u severní brány.“

Je to jasné?

„Co chceš dělat?“

Usmál se na mě. Sotva znatelně.

Ale jako by mu **zajiskřilo** v očích.

„Podám důkazy.“

ČTURTEK

Když jsem se probudil,
přehraboval se Steve zrovna
v mých truhlicích se zásobami.

„Dobré ráno!“ řekl. „Seberu ti trochu písku.“

„Na co?“

Vrhnul na mě **přísný pohled**.

„Chceš, abych vás učil, nebo ne?“

„**Jasně, jasně**. Vezmi si, co potřebuješ.“

„Dobře. Takže si vezmu ještě ingot železa, pazourek, dubové dřevo
a několik bloků kamene. **Jo, a tvůj pracovní stůl taky. Díky.**“

„Cože? Co s tím vším budeš dělat?“

„**Uvidíš,**“ řekl a mrknul na mě. „Dnes večer. A ujisti se, že tam budou
všichni stařeštinové, jasný?“

„**Hrrrrrrn. Jasně.**“

Když jsem dorazil do školy, **nepřestával jsem myslet** na to,
co se Steve chystá udělat. Na co potřebuje ingot železa? A pazourek?
A k čemu použije písek? **Byl jsem v koncích.**

Dozději během dne jsem předal vzkaz stařešinům a starostovi.

Potom se zdálo, že den **trvá celou věčnost**... A potom konečně přišel večer. Stál jsem vedle Steva, **blízko severní brány**. Vesničani se k nám **pomaličku** přidávali. Stařešinové, kováři, knihovníci, rybáři **a nakonec**... starosta osobně.

Začali potichu **diskutovat**.

„Hrrrrrrm, co to vyvádí?“

„Opravdu **půjde pryč** z vesnice?“

„V noci?“

„Hrrrrrrm, copak mu přescočilo?“

Řízek se vynořil uprostřed **zmateného** davu.

„**Héj, Minusi**,“ řekl. „Co se to tu děje?“

„Moc nevím,“ odpověděl jsem. „Ale něco mi říká, že budeme **mít brzy nového učitele boje**.“

„Cože? Co tím chceš říct?“

„Nic, vůbec nic, dívej se a **žasni**.“

Steve si jednoho po druhém prohlédl vesničany, kteří byli **čím dál vzrušenější**. Potom šlápl na nášlapnou desku, aby otevřel velká železná vrata v hradbách. **A pak odešel pryč**.

S řízkem jsme se vrhli k žebříku, abychom se podívali, co provádí.

Za námi se rozběhli i ostatní vesničani.
Bylo nás na hradbách nejmíň **500**.

Nejdřív Steve jenom **zůstal** bez hnutí uprostřed plání,
bez krytí.

Slunce pomalu zapadalo... **Zpočátku** se nic nedělo.

Potom se v dálce **začali zjevovat** mobové.

Z temnoty.

Zombie.

Plížílové.

A dokonce i jeden **Enderman**!!!

Steve byl téměř neozbrojen, **beze zbroje**, jenom s kamenným mečem. Všichni si mysleli, že je s ním konec. Když jsme si představili boj, **nebylo možné** myslet si nic jiného, než že z toho Steve vyjde jako kouřící fašírka.

Jako první dorazili plíživové.

Během jedné a půl sekundy je Steve **všechny** pobil svým mečem. **Skákal do vzduchu**, než měli plíživové čas vybuchnout. Potom sebral jejich **střelný prach**. Stařešina Urf **tohle gesto moc neoceníl**.

„Co s tím střelným prachem bude dělat, **hrrrrrn?**“ řekl. „Ztrácí čas, **teď by měl utéct**, zombie se blíží! Měl bych slézt dolů a ukázat mu, **jak se to správně dělá!**“

„**Óóó**, nemůžu se na to dívat, řekněte mi, až bude po všem!“ vykřikl starosta a **zakryl si oči**.

Jedna hloupá holka pořád brečela.

„Zombie přicházejí! Steve!!! Utíkej!!!“

A opravdu, zombie se **pomalu** blížily ke Stevovi.

Obklopile ho **v kruhu**. Steve už nemohl **uniknout**.

Sevřel se mi žaludek, když jsem viděl, jak se hned vedle něj **teleportoval** Enderman.

